

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.054/2017/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **felperes neve felperes székhelye** szám alatti székhelyű felperes által – a Dr. Ákos Elek ügyvéd által képviselt **alperes neve, alperes címe** szám alatti állandó lakos alperes ellen 53.240,- Ft tőke és járulékai megfizetése iránti perében a Kecskeméti Törvényszék 2016. december 9. napján kelt 2.G.20.518/2016/29. sorszámu ítélete ellen az alperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes által a felperes részére fizetendő elsőfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezést.

Kötelezi felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft első- és 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes jogelődje, az **felperesi jogelőd neve** (továbbiakban: felperesi jogelőd) 2011.04.04. napján bankszámlaszerződést kötött a **A... Kft.-vel** (továbbiakban: adós). A felperesi jogelőd által az adós részére nyitott bankszámla az adós cégkivonatában 32/3. szám alatt a cégnyilvántartásba bejegyzésre került. Az adós a számlavezetési díjakat nem fizette meg, ezért a felperesi jogelőd 2014.08.07. napján a bankszámlaszerződést felmondta, melynek időpontjában az adós fennálló tartozása 53.240,- Ft volt. Erről a tartozásról a felperesi jogelőd számlát állított ki, azt azonban az adós nem fizette meg. A felperesi jogelőd az adóssal szemben fennálló 53.240,- Ft követelését 2014.12.23. napján a felperesre engedményezte.

Az adós tagja és vezető tisztségviselője 2010.04.21. napjától 2013.02.01. napjáig az alperes volt, aki az adósnál fennálló üzletrészét 2013.02.04. napján adásvételi szerződéssel **személy 1. neve** eladta. Az adós székhelyének, képviseleti jog jogosultjának és tagjai adatainak változása miatt változásbejegyzés iránti kérelmet nyújtott be a Kecskeméti Törvényszékhez, mely kérelmek szerinti változások 2013.04.18. napjával a cégnyilvántartásban átvezetésre kerültek.

Az adóssal szemben a Kecskeméti Törvényszék Cégbírósága (továbbiakban: cégbíróság) az illetékes adóhatóság megkeresése alapján 2014.04.15. napján törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett, mert az adós nem tett eleget a 2012. évi beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének. A cégbíróság 2014.05.08. napján kelt és 2014.06.10. napján jogerőre emelkedett végzésével megállapította az adós mulasztását, ezért eltiltotta a további működéstől és egyben megszűntnek nyilvánította. Ezt követően 2014.09.25. napján a cégbíróság végzésével elrendelte az adóssal szemben a kényszertörlési eljárás megindítását, melynek kezdő időpontja 2014.06.10. napja volt.

A kényszertörlési eljárásban a NAV Bács-Kiskun Megyei Adóigazgatósága 2015.09.29. napján kelt nyilatkozatában bejelentette, hogy az adóssal szemben 59.656.000,- Ft követelése áll fenn. A

felperes adóssal szembeni követelését a kénysztörölési eljárásban nem jelentette be. A cégbíróság 2015.11.12. napán kelt végzésével rendelte el az adós kénysztörölését, amely 2015.12.02. napjával került befejezésre, és egyben a társaság vezető tisztségviselőjét, **személy 1. neve** 5 évre eltiltotta a vezetői tisztség gyakorlásától.

A felperes keresetében a kénysztörölési eljárás kezdő időpontjában hatályos, a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/A. § (1), valamint (3) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes korlátlanul felel az adós felé fennálló 53.240,- Ft tőke és ezen összeg után 2014.08.08. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti törvényes késedelmi kamatával és kérte továbbá az alperes marasztalását 53.240,- Ft tőke és járulékainak megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a Ctv. 2014.07.01.-i hatályú törvénymódosítása előtti 118/A. § rendelkezései szerint nem volt jogvesztő az igénybejelentés elmulasztása a kénysztörölési eljárás során. Utalt arra, hogy a Ctv. 118/A. § (1) bekezdésén alapuló per egylépcsős marasztalási pernek minősül. Az alperes tartozásért fennálló felelősségét arra alapította, hogy a cégbíróság által kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárásban megállapítást nyert, hogy az adós nem tett eleget a 2012. évi számviteli törvény szerinti beszámoló megküldésére vonatkozó kötelezettségének, valamint hivatkozott arra, hogy az adósnál az adóhatóság 2013.08.05. napján végrehajtási jogot jegyzett be, melyből következően az alperes az adóssal a kénysztörölési eljárást megelőzően adóssággal hagyta el, illetve az átruházás előtt 3 évvel már adóssága állt fenn az adósnak.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt követelés a kénysztörölési eljárás megindításakor bejegyzett törvényes képviselővel szemben érvényesíthető. Üzletrészt a kénysztörölési eljárás megindulását megelőzően több mint egy évvel átruházta, azt követően az adós további működésére nem volt ráhatása. A kereset összegezését is vitatta azzal, hogy az üzletrész eladásakor a felperesi jogelőd által vezetett bankszámla már megszüntetésre került, azzal kapcsolatban az adósnak tartozása nem állt fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a A... Kft. adós által ki nem elégített és felperes felé 53.240,- Ft tőkéből és ezen összeg után 2014.08.08. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett minden naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatából fennálló tartozásért. Kötelezte alperest 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 53.240,- Ft tőkét és ezen összeg után 2014.08.08. napjától számított késedelmi kamatot.

Döntését azzal indokolta, hogy a felperes kereseti követelésének jogcímét a Ctv. 2014.07.01. napja előtti szövegezése szerinti 118/A. § (3) bekezdésében jelölte meg, ennek alapján a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelte annak bizonyítása, hogy a törvényhelyben írt feltételek fennállnak.

A cégadatokból megállapította, az adós kénysztörölésének elrendelését megelőző 3 éven belüli időszakban az alperes volt az adós tagja és ügyvezetője, valamint, hogy az adósban fennálló üzletrészt 2013.02.02. napjával értékesítette. Az adóssal szembeni törvényességi eljárás hivatalbóli megindítására azért került sor, mert az adós 2012. évi beszámoló közzétételi kötelezettségének nem tett eleget azzal, hogy a beszámolóhoz készítéséhez szükséges adatokat, még az alperes, mint az adós akkori tulajdonosának és ügyvezetőjének kellett volna szolgáltatnia az új tulajdonos részére. A cégadatokból az is megállapítható, hogy az adóhatóság az adós kénysztöröléssel történő töröléséhez hozzájárult azzal, bejelentette, az adóssal szemben jelentős összegű követelése áll fenn. Az adóhatóság tájékoztatásából azt is megállapította, hogy az üzletrész átruházását megelőzően az adósnak összesen 42.000,- Ft ismert adóhátraléka áll fenn, melyet az alperes személyes meghallgatása során nem vitatott.

Az alperes azon védekezését, mely szerint a bankszámlát a felperesi jogelőd felmondását megelőzően az adós már megszüntette, elvetette, mert azt cáfolta, a felperes által csatolt bankszámlaszerződés, a felmondásra vonatkozó okirat és az adós cégmásolatának 32/3. sorszáma is. Utóbbiból megállapíthatóan az adós által a felperes jogelődjénél vezetett bankszámlaszám megszüntetésére a felperes által hivatkozott felmondás időpontját követően került sor.

Az alperes az adóssal szemben indított kényszersztörési eljárást megelőző 3 éven belül az adós tagjaként és vezető tisztségviselőjeként, mind a felperes, mind az adóhatóság felé fennálló tartozások alatt értékesítette üzletrészét. A tagváltozást követően rövid időn belül az adós kényszersztörésének elrendelésére került sor. Ezért az alperes helytállási kötelezettsége a ki nem elégített hitelezői követelések kapcsán megállapítható, mert a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerinti törvényi feltételek fennállnak. Utalt arra is, hogy az alperes a Cstv. 118/A. § (4) bekezdése alapján felelősségét kimenteni nem tudta. Az eljárás során tanúként meghallgatott **tanú 1. neve** vallomása az alperes védekezését nem támasztotta alá, a titoktartás alóli felmentés részbeni megadása miatt az üzletrész átruházása körében érdemi nyilatkozatot nem tudott tenni.

A kereset összecszerűségét is bizonyítottan találta a felperes jogelődnél folytatott bankszámla forgalmát igazoló kivonatokról és az adósnak küldött felmondásból, mellyel szemben az alperes a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény terhére történt figyelmeztetés ellenére a tartozás összecszerűsége körében bizonyítási indítvánnyal nem élt.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet rendelkező részéből marasztalásának mellőzését kérte. Hivatkozott arra, hogy a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerint a felperesi jogelőd az adóssal szemben kezdeményezett kényszersztörési eljárás során hitelezői igénybejelentéssel nem élt, ezért követelése nem tekinthető e törvényhely szerinti kényszersztörési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követelésnek. Amennyiben a Ctv. 118/A. § (1) bekezdése jogalapot adna vele szemben a kereset előterjesztésére, akkor az csak megállapításra irányulhat, a felperes teljesítést nem követelhet, ezért a kereset erre vonatkozó részét el kell utasítani.

Valótlan az a felperesi állítás, hogy az adóst a kényszersztörési eljárást megelőzően adóssággal hagyta el, mert az adóhatóság végrehajtási joga 2013.08.05. napján került bejegyzésre, az üzletrész átruházás időpontja pedig 2013.02.04. napja volt. Változatlanul fenntartotta, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt követelés a kényszersztörési eljárás megindításakor bejegyzett törvényes képviselővel szemben érvényesíthető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. A fellebbezés kapcsán hangsúlyozta, jogelődje a kényszersztörési eljárás kezdetekor valóban nem jelentette be hitelezői igényét, azonban az akkor hatályos jogszabály szerint az nem volt kötelező, annak elmulasztása nem volt jogvesztő.

A fellebbezés **alapos**.

A felperes keresetében előadta, hogy az illetékes cégbíróság az adós ellen 2014.06.10. napján rendelte el a kényszersztörési eljárást, melyet követően a céget (az adóst) törölték. Az alperes 2010.04.21.-2013-02.04. napja között az adós tagja (tulajdonosa) volt, valamint annak vezető tisztségviselője is. Az adósnak a jogelődjével kötött bankszámla szerződésből eredő 53.240,- Ft tartozása áll fenn vele szemben, mely követelését jogelődje a kényszersztörési eljárásba nem jelentett be, és az kielégítetlen maradt. Keresetében a Ctv. 118/A. § (1) és (3) bekezdésére, majd 8. sorszámú beadványában a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésére hivatkozott, az alperessel szembeni kereseti követelése jogcímeiként e törvényhelyet jelölte meg.

A fenti törvényhely alapján tehát a felperes keresetében a Ctv. 118./A. § (3) bekezdésére alapítottan az alperes vezetői felelősségének megállapítását kérte.

A vezető tisztségviselők cég megszűnésének esetére vonatkozó hitelezőkkel szembeni felelősségátvétel szabálya a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. tv. (Gt.) 30. § (3) bekezdése vezette be, és utaló szabálya folytán a felszámolási eljárások esetére a vezető felelőssége a Cstv. 33/A. §-a alapján egy kétlépcsős perben vált érvényesíthetővé, míg a cég kényszertöreléssel történő megszűnésének esetére a cégnyilvántartásról szóló 2006. évi V. tv. (Ctv.) 118/A. §-a a 2011. évi CXCVII. törvénnyel került beiktatásra, 2012. március 01.-i hatállyal. Ez esetben a vezető marasztalása egylépcsős perben történhet.

A Ctv. 118/A. § 2014.07.01. napjával módosításra került a 2013. évi CCLII. törvénnyel, azonban annak rendelkezései csak a hatályba lépését követően elrendelt kényszertörelési eljárások miatt érvényesített követelésekre alkalmazandó.

A Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének az adós kényszertörelési eljárásának kezdő időpontjában (2014.06.10.) fennálló – és jelen perben alkalmazandó - normaszövege szerint a kényszertörelési eljárás jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül – ki nem elégített követelése erejéig – **bármely hitelező** keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a cég vezető tisztségviselői voltak a kényszertörelés elrendelését megelőző 3 év időszakában, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal csökkent a gazdálkodó szervezet vagyona, vagy meghiúsították a hitelező követelésének kielégítését, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. E bekezdés alkalmazásában a cég vezető tisztségviselőjének minősül az a személy is, aki a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben a hitelező kérheti, hogy a bíróság kötelezze a cég volt vezetőjét a kényszertörelési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követeléseinek kiegyenlítésére. Amennyiben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti, és a követelések arányos kielégítéséről rendelkezik.

Miután a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a kényszertörelés elrendelését (2014.06.10.) megelőző három év időszakában az alperes az adós vezető tisztségviselője volt, - függetlenül attól, hogy a kényszertörelés időpontjában nem volt képviselő - felelőssége vizsgálható.

A fenti törvényhelyből megállapíthatóan azonban a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerinti kereset előterjesztésére a hitelező jogosult, azaz ő kérheti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni vagyonsökkenés megállapítását és a kényszertörelési eljárásban bejelentett, de meg nem térült követeléseinek kiegyenlítését. Megjegyzi az ítéletábra, hogy ez a felelősségi per a cég megszűnését követően indítható egylépcsős marasztalási per. Az ítéletábra - egyezően a Debreceni Ítéletábra Gpkf.IV.30.379/2015/2. sorszám alatti végzésében kifejtettekkel - osztja azt az álláspontot, hogy a törvény megtévesztő szóhasználata ellenére a hitelezőnek marasztalásra irányuló keresetet kell előterjesztenie, mert semmi indoka nincs – a hatályos szabályozás mellett – előbb megállapítási, majd később marasztalási kereset előterjesztésének. Amennyiben a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy ún. kétlépcsős peres eljárást kíván szabályozni, akkor a Cstv. 33/A. §-ának megfelelő szabályozási rendet írt volna elő. A kényszertörelési eljárás esetén a vezetővel szembeni igényérvényesítés az adós cég törlését követően történik, ezért az adós vagyonából – mint a felszámolásnál – kielégítés már a hitelezők felé nem várható.

A fent kifejtettekből következően tehát a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerinti egylépcsős marasztalási per megindítására az adós azon hitelezője jogosult, akinek az adóssal szemben követelése áll fenn, azzal, hogy ezt a hitelező igényét a kénysztörölési eljárásba be kell jelentenie. A Ctv. 118/A. § (3) bekezdése valóban nem rendelkezik a hitelezői igény be nem jelentése esetére jogvesztésről - mint a felszámolási eljárásnál a Cstv. 37. § (3) bekezdése -, azonban a vezetővel szembeni igényérvényesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy az adós gazdálkodó szervezettel szembeni követelést a hitelező a kénysztörölési eljárásba a bíróság felé felhívásra (Ctv. 117. § (2) bekezdés) bejelentse. A felperes maga adta elő a keresetlevelében, hogy sem jogelődje, sem ő a kénysztörölési eljárásban hitelezői igényét – az adóssal szembeni követelését - nem jelentette be. Ezért a felperes jelen perben aktív perbeli legitimációval (kereshetőségi joggal) nem rendelkezik. A kereshetőségi jog a fél (jelen esetben a felperes) és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis arra, hogy a felperest megilleti-e és éppen a felperest illeti-e a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben. A perbeli legitimáció főszabályként anyagi jogi kérdés, hiánya ebben az esetben a kereset érdemi elutasításához vezet. A perbeli legitimáció kivételesen eljárásjogi kérdés is lehet abban az esetben, ha a pert jogszabályban erre feljogosított személy indíthatja meg, vagy csak meghatározott személyekkel szemben indítható. Utóbbi esetben, de csak akkor az aktív, vagy passzív legitimáció hiánya a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja, vagy 157. § a) pontja szerinti jogkövetkezményeket vonja maga után.

Miután perbeli esetben a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése pontosan meghatározza, hogy a per megindítására az a hitelező jogosult, akinek az adóssal szemben a kénysztörölési eljárásban bejelentett követelése áll fenn, és a felperes igényét a kénysztörölési eljárásba nem jelentette be, ezért a kereset elutasításának van helye. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor perbeli legitimáció hiányában a felperes keresetének helyt adott.

Fentiekén túl az ítéletábra a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésében írt felelősségi szabály alkalmazásával kapcsolatban az alábbiakat jegyzi meg. E felelősségi alakzatban a vezető tisztségviselő felelősségének feltétele, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően olyan ügyvezetői magatartást tanúsítson, amely nem a hitelezők érdekeinek elsődlegességét tükrözi, és ezzel okozati összefüggésben csökkenjen a gazdálkodó szervezet vagyona, vagy megghiúsítsa a hitelező követeléseinek kielégítését vagy elmulasztja a környezeti terhek rendezését. E törvényi rendelkezésből következően tehát, amennyiben a kereset érdemi elbírálására sor kerülhetett volna, a felperesnek – a Pp. 164. § (1) bekezdéséből következő bizonyítási kötelezettsége körében - meg kellett volna jelölnie az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontját, az ezt követően kifejtett konkrét alperesi ügyvezetői magatartásokat, azokat, amelyekkel okozati összefüggésben az adós gazdálkodó szervezet vagyonszökkenése, a hitelező követeléseinek kielégítésének megghiúsítása, a környezeti terhek rendezésének elmulasztása bekövetkezett. Ezeket a tényállási elemeket a felperes keresetében nem jelölte meg, de azokat az elsőfokú bíróság sem állapította meg ítéletében.

Az elsőfokú eljárás adataiból megállapíthatóan alperes 2013.02.04. napján adásvételi szerződéssel az adósban fennálló üzletrészét átruházta, adóhatósággal szemben fennálló tartozása ekkor 42.000,- Ft volt, míg a bankszámlaszerződés felmondására 2014.08.07. napján került sor, és akkor állt fenn a kereseti követelésként igényelt 53.240,- Ft tartozás.

Tény, hogy 2012.12.31. fordulónapra az adós mérlege nem készült el, azonban ezt a mérleget a társasági adóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (Tao tv.) 4. §-a szerint minden év május 31. napjáig, így perbeli esetben azt 2013.05.31. napjáig kellett volna elkészíteni. Ezt megelőzően 2013.02.04. napján azonban a vezetőváltás megtörtént, annak cégbejegyzésére is sor került, ezért ettől az időponttól már nem az alperes feladata volt a mérlegkészítés és annak letétbe helyezése. Ezért a Ctv. 118/A. § elsőfokú bíróság által hivatkozott (4) bekezdése szerinti hitelezői érdeket sértő

vélelem miatti bizonyítási teher nem fordul meg, a tényállási elemeket a felperesnek kellett volna bizonyítania.

Az elsőfokú iratokból a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontja leghamarabb a nagyösszegű adótartozás keletkezésének időpontjában állapítható meg, azonban ez már a vezetőváltás utáni időpont, ezért az azt megelőző magatartások a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerinti vezetői felelősség szempontjából nem is lennének vizsgálhatók.

Továbbá megjegyzi az ítéletábra, hogy a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján ugyan a bíróság jogcímhez nincs kötve, azonban a vezetői felelősség és a tagi felelősség egymástól eltérő tényállási elemek bizonyítása esetén állhat fenn, egymástól tehát különböző felelősségi alakzatok, ezért a bíróság erre vonatkozó kereset nélkül a tagi felelősség körében döntést nem hozhat.

Az ítéletábra ezért csupán utal arra, hogy a Ctv. 118/A. § (1), (2) bekezdése szerinti tagi felelősségi alakzat alapján sem lenne megállapítható az alperes felelőssége az eljárás adataiból. Ezen törvényi rendelkezések az adós többségi befolyással rendelkező tagjának (részvényesének) felelősségét szabályozzák. Az uralkodó tag a hitelező felé akkor felel, ha a kényszertörlesztés a magatartásának következménye, kivéve, ha a volt tag (részvényes) bizonyítja, hogy vagyoni hányada átruházásának időpontjában a cég még fizetőképessé volt, a vagyonszerzés csak ezt követően következett be, illetve a cég nem volt fizetőképessé, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen járt el. Az eljárás adataiból nem igazolódott, hogy az adótartozás az alperes tagságának időszakából származik, azaz nem igazolódott, hogy az üzletész átruházásakor az adós fizetéseképtelen állapotban volt.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása következtében az ítéletábra a pereszes felperest kötelezte az alperes elsőfokú eljárási költségeinek megfizetésére, amely a jogi képviseletével kapcsolatban keletkezett ügyvédi munkadíj 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a szerint megállapított ügyvédi munkadíj összegéből áll. Pereszessége miatt a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján viseli az általa lerótt kereseti eljárási illetéket. Az ítéletábra az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének megállapításakor figyelembe vette az általa lerótt fellebbezési eljárási illetéket (15.000,- Ft), valamint a másodfokú eljárás során felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíj összegét is (15.000,- Ft).

Szeged, 2017. május 18.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Béri András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró